

Курячий бульйон

№1 THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

ФЕНОМЕН В ІСТОРІЇ КНИГОВИДАННЯ

Є в цьому світі те, про що однаково сильно мріють лікарі та водії, багаті і бідні, високі й низькі, брюнетки і блондинки, молоді та літні люди. І це омріяне щось — кохання. Пам'ятаєте, як у дитинстві ми із захопленням слухали казки про прекрасних принців та принцес, які знаходять вічне кохання, оте саме, де «жили вони довго й щасливо і померли в один день». Справжнє, щире, несподіване, невідкладне часу — чарівне кохання. І, може, хтось скаже, що любові не існує, але герої 101 історії про кохання переконають вас у протилежному.

Що робити чоловікові, що мав намір присвятити життя служінню Богу, а потім... закохався? І як поводитися на побаченні, що розпочалося з розбитої фару? Як не впасти у відчай, коли всі навколо одружуються, крім тебе? Колекціонування жабенят допоможе знайти свого принца? Чи розлучена тридцятирічна жінка здатна зустріти... перше кохання? Чим більше дітей, тим менше романтики — ви теж вірите у цей міф? Ці та ще 95 історій про любов, від яких ви не зможете відірватися.

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4976-9

9 786171 249769

Джек
Кенфілд

Марк Віктор
Гансен

Емі
Ньюмарк

Курячий
бульйон

Джек
Кенфілд

Марк Віктор
Гансен

Емі
Ньюмарк

Chicken Soup
for the Soul

Курячий бульйон

для душі

101 історія
про кохання

Понад
500 000 000
проданих книг

Теплі історії про кохання, романтику і побачення

Курятний
бульйон

Джек
Кенфілд

Марк Віктор
Гансен

Емі
Ньюмарк

Кур'ячий бульйон для душі

101 історія
про кохання

ХАРКІВ КЛУБ
СІМЕЙНОГО
2018 ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
К98

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:

Canfield J., Hansen M. V., Newmark A. Chicken Soup for the
Soul. True Love: 101 Heartwarming and Humorous Stories
about Dating, Romance, Love, and Marriage / Jack Canfield,
Mark Victor Hansen, Amy Newmark, foreword by Kristi
Yamaguchi and Bret Hedican. —
Cos Cob : Chicken Soup for the Soul, 2009. — 416 p.

Переклад з англійської Юлії Підгорної

Передмова *Крісті Ямагучі й Брета Гедікана*

Дизайнер обкладинки *Аліна Ачкасова*

ISBN 978-617-12-4976-9
ISBN 978-1-935096-43-6 (англ.)

- © Chicken Soup For The Soul
Publishing LLC, 2009
- © Depositphotos / bezzznika,
обкладинка, 2018
- © Nemiro Ltd, видання укра-
їнською мовою, 2018
- © Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», пере-
клад та художнє оформ-
лення, 2018

ЗМІСТ

Передмова	10
Вступ	14

Розділ 1

<i>Справжнє кохання. Як ми познайомилися.....</i>	17
1. «Неповноцінний».....	18
2. Кохання на відстані	21
3. Саме та дівчина.....	26
4. Один чарівний вечір	30
5. Задовга надія	35
6. Кохання з першого погляду.....	40
7. Ненависть із першого погляду.....	45
8. Мій пристрасний італієць.....	48
9. Випадкове диво.....	52

Розділ 2

<i>Справжнє кохання. Пригоди на побаченнях.....</i>	55
10. Побачення зі швидкістю світла.....	56
11. Перше побачення, перше пошкодження.....	60
12. «Банда доберманів».....	63
13. Онлайн-знайомства	67
14. Моє останнє побачення з Веронікою.....	72
15. Мій найгірший — і найкращий — Великдень	77
16. Сила випічки	81
17. Та, якої ніколи не було.....	85
18. Веселка	88

19. Варто лише наважитися!.....	92
20. Інше «завжди»	95
21. Принц-жабенья	98

Розділ 3

<i>Справжнє кохання. Судилося бути разом</i>	101
22. Містер Браунлі.....	102
23. Чомусь я знав	106
24. Доля на двох колесах.....	110
25. Зміна адреси.....	113
26. У пошуках спорідненої душі.....	117
27. Бажання зірці загадай	120
28. Одне коротеньке слово	124
29. Amore.....	127
30. Незабутній	131
31. Ми впораємося	135
32. «Привіт» знову.....	140

Розділ 4

<i>Справжнє кохання. Освідчення</i>	145
33. Розуміння правил заручення.....	146
34. Кохання чи успіх?.....	150
35. Ідеальний час.....	155
36. Хто ти?.....	159
37. Приемний сюрприз	162
38. Зустрічна пропозиція	167
39. Мій віндзя.....	169
40. Інше покликання	172

Розділ 5

<i>Справжнє кохання. Весілля</i>	177
41. Таємне весілля	178
42. Моє фіолетове весілля.....	180
43. Рішення	183
44. План розміщення гостей.....	187
45. Печиво з передбаченням	192
46. Рональд.....	196
47. Каруселі	199
48. Намисто з перлів	203
49. Танці на кухні.....	205

Розділ 6

<i>Справжнє кохання. Підтримання вогню кохання</i>	209
50. Доля в пустелі.....	210
51. Утікач	213
52. Хранитель	217
53. Дрібниці також важливі.....	221
54. Зв'язок.....	224
55. Безсонні ночі	228
56. Цінність хорошого чоловіка.....	231
57. Сніданок і похід у кіно	234
58. Вечірнє побачення.....	237
59. Романтика кожного дня	240
60. Хіба це не романтично?.....	242
61. Три короткі слова	246

Розділ 7

<i>Справжнє кохання. Уроки справжнього кохання</i>	247
62. Уроки танців.....	248

63. Брунатно-білі метелики	250
64. Сніттерфілд	253
65. Немолода досконалість	256
66. Урок із відданості	260
67. Більше, ніж червоні троянди.....	263
68. Разом сильніші.....	267
69. Що завгодно за долар	272
70. Двічі за життя	276
71. Те, чого ти не знаєш	278
72. Він перетворив мене на королеву	280
73. Струшені й розбурхані	284
74. На шляху до вічності	288

Розділ 8

Справжнє кохання. І жили вони довго та весело 291

75. Посібник із користування чоловіком.....	292
76. Одружена з метросексуалом.....	296
77. Долорес і яєчня.....	301
78. Більше, ніж слова	305
79. Один із тих ранків.....	308
80. Одна пошкоджена фара.....	312
81. Лорел Розенберг, Шварц, Розенберг, Шварц-Розенберг.....	315
82. Домашня романтика	319
83. Детектив.....	322

Розділ 9

Справжнє кохання. Подарунки від щирого серця 325

84. 22 і далі.....	326
85. Передсмертний подарунок	328

86. Найкращі друзі.....	332
87. Флакони парфумів.....	334
88. Не всі вдома.....	338
89. Мій особливий янгол.....	341
90. Остання валентинка.....	346
91. Ідеальний подарунок.....	349
92. Кохання поза часом.....	351
93. Золоті зірки.....	353
94. Секретний бульйон.....	356

Розділ 10

<i>Справжнє кохання. Вічне кохання.....</i>	<i>359</i>
95. Нічний візит.....	360
96. Сусідка.....	361
97. Особливі друзі, особлива любов.....	362
98. Дозволити піти.....	367
99. Найчудовіша відпустка.....	371
100. Зміна поглядів.....	374
101. Сказавши «прощай».....	378
Дякуємо!.....	381
Покращуйте своє життя щодня.....	382

ПЕРЕДМОВА

Крісті: Усім подобаються історії справжнього кохання, тому ми тішимося, що стали частиною родини «Курячого бульйону для душі» і взяли участь у створенні цієї чудової книжки зі справжніми історіями про любов. Для мене це не вперше — я вже розповідала в книжці «Курячий бульйон для дитячої душі 2» про те, як у дитинстві займалася спортом, а моя мама в книжці «Курячий бульйон для душі спортивних фанів» поділилася розповіддю про мою кар'єру у фігурному катанні.

Фігурне катання — це чудово, але справжнє кохання — ще краще! Зрештою, ми всі прагнемо любові й більшість із нас у певну мить життя отримує її. Нам із Бретом пощастило мати все це — чудову кар'єру, міцний шлюб і прекрасну родину. Але всього цього могло й не бути...

Брет: Ми познайомилися 1992 року на Олімпійських іграх у складі збірної США: я був у хокейній команді, а Крісті — у команді з фігурного катання. Того року вона виграла золоту медаль. Ненсі Керріган і Крісті були на зустрічі серед інших членів американської команди. Крісті на всіх нас справила незабутнє враження — вона була такою схвильованою й водночас щасливою, маючи можливість спостерігати за хокейною командою, гравцями і бути частиною всього, що відбувалося.

Крісті: Було близько двадцяти п'яти хокеїстів, і я навіть декого з них запам'ятала, але не Брета. Кілька років по тому ми знову зустрілися у Ванкувері, і він сказав мені, що ми раніше бачилися на Олімпійських іграх. Мені довелося переглянути фотографії, аби впевнитися, що він насправді був там.

Хокеїст був останнім зі спортсменів, із ким би я хотіла піти на побачення. Хокеїсти взагалі кардинально відрізняються від фігуристів. У дитинстві ми завжди змагалися з ними за місце на ковзанці.

Брет: Ми не були крутими.

Крісті: Була досить кумедна ситуація: коли ми познайомились удруге, поруч зі мною був один із моїх хореографів, і він сказав мені, що це той самий гарненький хлопець, який постійно спостерігав за мною. Я так збентежилася, наче повернулася назад у часі до початкової школи.

Ми зустрічалися протягом трьох років, а потім Брет мені освідчився. Тоді він грав за «Ванкувер Кенакс»¹, а я жила на Території затоки Сан-Франциско², тож на Різдво в нас було лише півтора дня, а точніше, лише сорок годин! Брет зателефонував мені і сказав, що пропустив рейс. Мене це зовсім не звеселило. У Ванкувері хурделило, автівка Брета зламалася, і не було жодних таксі, бо вони не були пристосовані до сильних снігопадів.

Брет: Ми святкували Різдво з родиною Крісті, тому я думав про приємний і спокійний Святвечір, коли ми з Крісті будемо лише вдвох і я зможу їй освідчитися. Але, коли я приїхав, виявилось, що Крісті запросила до нас свою сестру та її чоловіка. Ми з її сестрою відійшли, і я повідомив їй, що в мене в кишені обручка і що відразу після вечері вони з чоловіком мають піти.

Крісті: Він досі був пригнічений через те, що спізнився, тому деякий час я не могла усвідомити, що відбувається, а потім подумала: «Не роби цього лише через те, що я весь вечір така роздратована». Але потім ми піднялися на дах готелю «Марріотт» у центрі Сан-Франциско, з якого було видно все місто, і Брет освідчився мені. Звичайно, я сказала «так».

¹ Професійна хокейна команда міста Ванкувер (Канада). (Тут і далі прим. перекл.)

² Велика міська агломерація у Північній Каліфорнії, що сформувалася навколо затоки Сан-Франциско; названа її ім'ям.

Наші батьки були в захваті від цієї ідеї, і ми вирішили влаштувати миле сімейне весілля на Гаваях. Моя велика родина традиційно відпочивала на Великому острові на Гаваях — 25–30 людей на курорті «Орчид Мауна Лані». Ми обожнювали це місце і думали, що нам удасться влаштувати тут маленьке весілля.

Ви можете здогадатися, що сталося насправді. Запрошеним гостям ми дали рік на роздуми, аби за цей час вони спланували свій сімейний відпочинок так, щоб він припадав на дату нашого весілля, і майже сто відсотків із них погодилися. На весілля приїхало понад триста гостей. Ми забронювали цілий готель. Це було дивовижно. Весілля перетворилося на п'ятиденне свято, бо гості приїхали раніше, і в суботу, коли відбувалася церемонія, усі вже знали одне одного.

Брет: На банкеті я здобув додаткові очки на свою користь, заспівавши нареченій пісню Боба Ділана «Make You Feel My Love». Потім у журналі «People» я побачив інтерв'ю Скотта Гамільтона¹, у якому він зауважував, що кожна жінка на тому весіллі ридала під час мого виступу.

Крісті: Весілля ми відгуляли у 2000 році, а три роки по тому народилася Кеара, а двома роками пізніше — Емма. Наші донечки — найвеличніші досягнення. Та мить, коли ви стаєте батьками, ще дужче зближує вас і ще міцніше пов'язує одне з одним. Ви точніше усвідомлюєте цінності, які хочете прищепити у своїй родині. Ви також краще розумієте своїх власних батьків — нелегка ця батьківська робота!

Поки наш шлюб іще молодий, порівняно з багатьма іншими, ми відчуваємо спорідненість з історіями книжки «Курячий бульйон для душі», присвяченій справжньому коханню. Цікаво читати про те, як люди зустрічалися, оспівувалися й одружувалися, і згадувати про свої взаємини на відстані, а також власне весілля. Ми обожнюємо історії, написані досвідченими парами про

¹ Американський фігурист, олімпійський чемпіон.

те, як вони оберігають свій шлюб, не дають йому вицвісти і підтримують щирі стосунки.

Деякі історії дуже веселі, а від кількох розповідей ваші очі наповняться слізьми. У цій книзі кожен знайде щось для себе, навіть чоловіки. Ми, дружини, знаємо, що ви потайки також обожнюєте чудові історії кохання, чи не так, Брете?

Брет: Так, кохана.

КРІСТІ ЯМАГУЧІ Й БРЕТ ГЕДІКАН

ВСТУП

Мій розумний син, випускник коледжу, який уже довгенько зустрічається з неймовірною дівчиною, вигадав чудову метафору для стосунків обох закоханих. Він уявляє їх як механізм — коробка із взаємопов'язаними шестірнями. Коли механізм новий, усі шестірні блискучі й гострі. Вони взаємодіють, але по краях зубців є деякі нерівності, що чинять невеликий опір, коли шестірні зчіплюються. З плином часу шестірні втрачають блиск, їхні зубці стають трохи заокругленими, але вони взаємодіють уже плавніше. Час від часу до механізму потрапляє трохи бруду, і його потрібно старанно чистити, щоб забезпечити бездоганну роботу шестерень.

Інколи може виникнути серйозна проблема, коли до механізму потрапить шматок металу. Але якщо за механізмом доглядали, то він упорається з цією проблемою. Шестірні рухатимуться й далі, шматок металу перекочуватиметься від стінки до стінки механізму, залишаючи на ньому вм'ятини, які, проте, не погіршуватимуть його роботу. Цей шматок металу може пошкодити зубчасте колесо, зігнути його або зламати, але механізм усе одно працюватиме, а шестірні з часом щораз краще притиратимуться одна до одної, навіть із відсутнім зубчиком.

Наші стосунки схожі на цей метафоричний механізм. Із віком наші коліщатка темнішають, зношуються і навіть ламаються, але якщо ми доглядатимемо за ними, то працюватимуть вони чимраз краще. Якщо наш механізм зазнає непоправного пошкодження і ми розлучимося, то з часом почнемо шукати новий механізм.

«Курячий бульйон для душі» — це натхненна збірка розповідей про знайомства, романтику, кохання і шлюб. У ній ви знайдете історії про все: від перших побачень і закоханості до освідчень та весілля, до других шансів і пізнього кохання, до постійної праці над собою про-

тягом багатьох років. Незалежно від того, чи шукаєте ви нове кохання, чи тішитесь своїми щирими стосунками, чи працюєте над тим, як їх трохи відшліфувати, на сторінках цієї книжки ви пізнаєте фундаментальну мудрість, якою діляться реальні люди, розповідаючи свої власні історії.

Ми з моєю помічницею Детт Короні отримали величезну насолоду, читаючи тисячі історій, які люди надсилали для цієї книжки. Зрештою, кому ж не сподобається історія справжнього кохання? Ми сміялися, плакали, схвально, а подекуди й недовіриливо кивали головами і були розчаровані, коли все закінчилося і книжку було завершено!

Отже, тепер на черзі ви. Приготуйтеся до читання неймовірної книжки. Сподіваємося, що ці історії допоможуть вашому механізму стосунків працювати так само злагоджено, як нашому, або укріплять віру в те, що ваш наступний механізм працюватиме безперебійно решту вашого життя!

Емі Ньюмарк,
ВИДАВЕЦЬ «КУРЯЧОГО БУЛЬЙОНУ ДЛЯ ДУШІ»

Розділ 1

СПРАВЖНЄ КОХАННЯ

ЯК МИ ПОЗНАЙОМИЛИСЯ

Ти розумієш, що закохався, коли
не можеш заснути, бо реальність
нарешті краща за сни.

Доктор Сьюз

I

«Неповноцінний»

Людину кохаєш не за зовнішність,
одяг чи круті автівки, а за те, що
вона співає пісню, яку може чути
лише твоє серце.

Джерело невідоме

Мені було двадцять шість, я ні з ким не зустрічалася і щойно купила свій перший будинок. Це було моє перше «доросле» придбання. Підписавши всі документи, я вирішила зробити перерву й навідати друзів, перш ніж повертатися додому і збирати речі.

Моя подруга була не з тих, хто дотримувався формальностей, тож я приїхала і зайшла до її будинку. Коли я ввійшла до вітальні, то трохи стривожилася, бо на дивані сидів чоловік, якого я ніколи раніше не бачила.

Познайомившись із Мартіном, я не могла не помітити, що його одяг був жахливо скомбінований. Узагалі-то, я й сама не модниця, але про що він думав, коли вранці виходив із будинку?

Ми сиділи у вітальні й розмовляли, і я помітила, що Мартін говорив мало. Моя мама завжди навчала мене, що не давати людині вставити слово не тільки неввічливо, але й грубо. Тому я намагалася залучити його до розмови. Але щоб я йому не казала, у відповідь чула лише якесь бурмотіння.

Почувши його вимову, я помилково припустила, що він, напевно, розумово відсталий. Це б пояснило труд-

нощі його вимови й манеру одягатися. Чомусь, коли люди стикаються з подібними ситуаціями, вони починають говорити гучніше і повільніше. Я не стала винятком і, дізнавшись тепер те, чого тоді не знала, можу сказати, що мала тоді, мабуть, ідіотський вигляд.

Кілька годин по тому я поїхала додому. Мені потрібно було багато чого спакувати, бо ж день переїзду швидко наближався.

Пізніше, за кілька днів, я пішла до крамниці, щоб купити жалюзі для свого нового будинку. Коли я їх побачила, то зрозуміла, що моя стандартна викрутка не підходить для цієї роботи. Отже, я попрямувала до будинку своєї подруги, щоб запитати, чи її чоловік не позичить мені електровикрутку.

Подруга пояснила мені, що залюбки позичить електровикрутку, але її чоловік ще не повернувся додому з роботи, а вона не знає, де він тримає інструменти. На мить замислившись, вона сказала, що в сусідній кімнаті сидить Мартін і вона запитає про інструмент у нього.

За кілька хвилин зайшов Мартін. Здавалося, його проблеми з вимовою погіршилися ще дужче. Я знову ж таки не могла не помітити його невдалий вибір одягу. Мартін сказав мені, що не лише має електровикрутку, а й згоден вирушити до мене й допомогти повісити жалюзі... але він буде за кермом автівки.

Мій шунок виконав сальто, я не знала, що відповісти. Хоча я завжди підтримувала людей із обмеженими можливостями і вважала, що в них мають бути такі самі права, як і в решти людей, я не була впевнена в тому, наскільки його інвалідність серйозна. Чи це завдання йому до снаги? Чи зможе він їхати? Чи слід мені йому довіряти? Зрештою, він був для мене цілковитим незнайомцем.

Я глибоко вдихнула і погодилася. Я знала, що якщо моя подруга не проти, то він усе зможе. Інакше вона попередила б мене. Сподіваючись на краще, я сіла у його вантажний автомобіль, і ми поїхали до мого будинку.

Приїхавши, Мартін дістав із вантажівки коробку з інструментами і зайшов усередину. Мушу сказати,

я була відразу вражена. Перед тим як вішати жалюзі, він вимірював, щось відмічав і робив усе надзвичайно обережно, щоб не пошкодити мої гарні нові вікна.

Мартін переходив із кімнати до кімнати, вішаючи жалюзі, а я ходила вслід за ним. На той час мене дуже задовольняли його можливості. Я зрозуміла, що треба знову залучити його до бесіди. І тоді я щось помітила. Мартін чітко розмовляв, коли стояв спиною до мене. Щойно він повертався обличчям, його вимова ставала нерозбірливою.

І я зрозуміла. У Мартіна немає ніякої розумової відсталості. Але чому тоді в нього іноді виникають проблеми з вимовою?

Біля останнього вікна, стоячи спиною до мене, він повідомив, що наші спільні друзі збираються разом у п'ятницю, і запитав, чи не проти я приєднатися до них. Навіть не думаючи, я бовкнула «так». Цим я здивувала навіть саму себе, бо такого раніше ніколи не було.

Коли я вперше познайомилася з Мартіном, я б ніколи в житті навіть не подумала, що він стане моїм чоловіком, але через чотири місяці ми одружилися. На той час, коли промовляли обітниці, бурмотіння й заїкання майже не з'являлося. Кілька місяців по тому я розповіла Мартінові про своє перше враження від нього. Він засміявся і сказав, що бурмотів і заїкався лише тоді, коли дивився на мене, тому що вважав мене найгарнішою дівчиною, яку взагалі колись бачив, і через це нервував поруч зі мною. Моє серце розтануло...

Ви можете запитати: «А що з невдало підібраним одягом?» Мартін — дальтонік.

Думаю: ця історія показує, що не можна завжди довіряти першому враженню. Якби я так зробила, то останні вісім років не була б одружена з найчарівнішим чоловіком на світі.

ТОНІ-МІШЕЛЬ НЕЛЛ

2

Кохання на відстані

Для справжнього кохання навіть
найменша відстань неймовірно
велика, але й між найбільшими
відстанями можна збудувати міст.

Ганс Ньювенс

— Отже, як ви з ним познайомилися? — Моя однокурсниця сіла поруч зі мною в кафе, трохи нахилившись, аби краще роздивитися мою обручку зі смарагдом.

Це було звичне питання, яке ставили мені люди, дізнавшись, що мені дев'ятнадцять і я заручена, але мені завжди доводилося боротися з бажанням схрипитися. Я знала, що, як би ввічливо я не відповіла, вони все одно битимуться об заклад, що наші стосунки будуть нетривалими.

— Ми познайомилися онлайн...

— О, то вам допоміг Інтернет? — запитала вона. Був 1999 рік, і майже кожна новина, пов'язана з Інтернетом, була про те, що він ідеально підходить для пошуку кавалера і/або сексуального хижака.

— Ні. Ми познайомилися онлайн, але знали одне одного не дуже добре. Я жила в Каліфорнії, а він — в Огайо. Ми були підписані на фан-групу однієї відео-

гри, і нам обом подобався гурт «Journey». Отже, Джейсон збирався в подорож, аби розвіртуалитися з людьми з нашої фан-групи, і так сталося, що саме тоді «Journey» виступав якраз недалеко від мене. Я запитала, чи не хоче він піти на концерт, а коли ми зустрілися, то одразу закохалися.

— Він тоді служив на флоті?

Я похитала головою.

— Ні. Він пішов на службу згодом, за шість місяців по тому. Ми заручилися просто перед його від'їздом до навчального табору.

Коли однокурсниця йшла геть, її обличчя було спокійне, але я бачила, як вона впорядковує у своїй голові факти: стосунки двох молодих людей засновані на Інтернеті, відеоіграх і музиці; він служить на флоті; вони перебувають на двох протилежних узбережжях. Це звучало так, наче розлучення нас не обмине, якщо ми взагалі дістанемося вівтаря.

Я розуміла, як виглядає ця ситуація. І Джейсон також. Його друзі й родина відреагували скептично. Ми ніяк не могли захистити себе і своє кохання словами, не виставивши себе дурними та незрілими.

— Ні, — казав Джейсон, — ми доведемо їм. Треба справді зробити це.

У казках і поп-культурі кохання з першого погляду перебільшено, наче співає божественний хор і відкриваються небеса. Насправді все відбувається майже непомітно. Ми познайомилися й одразу стали друзями. Джейсон був тим, кому я могла довіряти, уважливим і порядним.

Ситуація стала ще приголомшливішою, коли він справив таке ж саме враження на моїх надтурботливих батьків. Вони дозволяли мені поїхати на велосипеді до будинку моєї бабусі за десять хвилин від нас лише за тієї умови, якщо я, приїхавши, зателефоную додому, аби батьки знали, що я у безпеці.

Але цей стоїчний хлопець миттєво заслужив їхню довіру і повагу.

Через те, що ми жили на відстані тисяч миль¹ одне від одного, наші перші залицяння відбувалися переважно за допомогою телефону й Інтернету. Наші нечасті зустрічі ми проводили за посиденьками в настільні ігри та під час повільних мандрівок торговельним центром. В останній свій приїзд, перед тим як піти на службу, Джейсон продав свою побиту автівку й купив мені каблучку. Не було ніякого офіційного освідчення, ми й так дійшли висновку, що одружимося, а каблучка просто робила все зрозумілим для інших. Коли Джейсон був у навчальному таборі, я підрахувала: ми були разом одне з одним лише три тижні з минулих півроку. Напевно, наше поспішне заручення мало безглуздий вигляд — і, дивлячись на ці цифри, я розуміла чому, — але я й досі вірила, що в нас усе буде добре. Джейсон почувався так само і тримався за кожне моє повідомлення, яке я вислала йому, тоді коли впродовж наступних тижнів його товариші-моряки отримували щораз більше прощальних листів від своїх подружок.

Наше возз'єднання сталося за півроку, коли Джейсон пішов із флоту. Було Різдво, і Джейсон у моїх обіймах був найкращим подарунком. Ми витримали сумніви інших людей стосовно наших стосунків, і наше кохання виявилось сильнішим. А Джейсон і досі захоплено грав у «Ерудита», і, коли він роздумував над своїми ходами, я мала достатньо часу на те, аби відновити в пам'яті його гарне обличчя. А коли наставала моя черга ходити, я ловила на собі його такий самий задумливий погляд.

Ми купували різдвяні подарунки, і Джейсон випадково скинув подушку з горішньої полиці мені на голову.

— Домашнє насилля! — вигукнув сусідній покупець, дражливо усміхаючись. — Я свідок!

Джейсон подивився на мене, його обличчя сяяло.

— Домашнє! — сказав він. — Той тип думає, що ти моя дружина.

¹ 1 миля = 1,6 км.

— Я нею стану, — відповіла я, стискаючи його руку.

Після того випадку пройшло ще півроку, коли ми побачилися знову. На цей раз це було наше весілля. Я йшла проходом під оркестрову версію теми із серії відеогри «Final Fantasy», а біля вітара на мене чекав Джейсон у білій парадній формі ВМС. Наступного дня ми спакували все моє життєво необхідне майно у вантажівку і проїхали довгий шлях від Каліфорнії до мого нового дому у Південній Кароліні.

Я не очікувала легкого життя, і це добре, бо складнощі таки були. Я ніколи не була далеко від батьків більше ніж тиждень, а тут раптом опинилася на відстані 3000 миль і жила на межі бідності. Але в мене був Джейсон, а в нього була я, і локшина швидкого приготування смакує добре, коли ти закоханий. Ми не тільки залишилися разом, але й були задоволені. Минули роки, і ми переїхали з Південної Кароліни до Вашингтона. Джейсон почав підготовку до відрядження, і саме тоді я дізналася, що вагітна.

Ті піврічні посухи без Джейсона, коли ми зустрічалися, виявилися хорошою практикою під час відрядження. Завдяки тим самим навичкам — постійним листам та імейлам, пакункам із солодощами, сну із телефоном поруч про всяк випадок — ми лишалися сильними, коли були окремо одне від одного. Під бурхливим впливом гормонів і самотності я ридала, коли на радіо звучали деякі пісні, особливо наша пісня «Faithfully» у виконанні гурту «Journey».

Джейсон повернувся додому саме вчасно, якраз перед народженням нашого сина Ніколаса, але менше ніж за рік по тому він знову поїхав у відрядження. Через рік після цього Джейсон залишив військово-морський флот, і ми знову протягли себе через усю країну до нового будинку.

Наступного року наш десятирічний ювілей. Ми пережили кілька відряджень, обїздили країну вздовж і вшир, але й досі якимсь чином кохаємо одне одного. Я дотепер відчуваю метеликів у животі, коли Джейсон

заходить у двері після довгого робочого дня, і ми й донині проводимо запеклі матчі з «Ерудиту» в призначені для цього щотижневі вечори. Ми разом вправляємося з діагнозом Ніколя (у нього «аутизм») і його особливими потребами. Ми досі разом, незважаючи ні на що, досі любимо гурт «Jougue», відеоігри та одне одного. Справжнє кохання не означає, що все легко, — це значить, що за нього варто боротися.

І тепер, проживши разом із Джейсоном багато років, я більше не боюся людей, які питають, як ми познайомилися.

БЕТ КАТО

3

Саме та дівчина

Закони гравітації не діють на політ закоханих.

Альберт Ейнштейн

Люди часто питають мене, коли я дізнався, що моя дружина, з якою ми в шлюбі вже двадцять п'ять років, саме та дівчина. Я завжди відповідаю, що знав це раніше, навіть до того, коли дізнався її ім'я.

Усе сталося ясного свіжого осіннього дня в перший мій день в університеті. Це було фактично моє перше заняття. Моєю профільною дисципліною було театральне мистецтво, і першою парою була театральна майстерність. Мій куратор запевнив мене, що цей курс буде чудовою можливістю познайомитися з усіма студентами, які вчитимуться разом зі мною наступні чотири роки.

Отже, усі ми — сорок гучних, нервових, збуджених підлітків — прийшли на першу пару в університеті. Ніхто з нас не знав, на що очікувати. Ми були незнайомі одне з одним. Кожен із нас був рішуче налаштований показати, наскільки талановитим він є. Я прийшов на лекцію трохи раніше, аби роздивитися однокурсників. Ось гарненька білявочка, онде шикарна руденька, а позаду поруч зі своєю подругою — мила брюнетка. Я повільно й поважно пройшовся до місця в кінці аудиторії і сів біля вікна. Я був переконаний, що дівчата помітили мій природний вигляд «головного героя».

Звичайно, театральна майстерність — це не якісь курси. Це був вступ до спеціальності. Отже, минуло півтори години лекції з історії театру Заходу, і наш викладач оголосив, що настав час для практичних занять. Ми всі сподівалися, що це означає те, що ми вийдемо на сцену. Що ж, ми справді туди потрапили. А потім зійшли. Наш викладач провів нас сходами до головної зали, на сцену, через запасний вихід і до театральної майстерні. У холі було чутно наші розчаровані голоси.

— Гаразд, — сказав викладач, ледве стримуючи сміх, — я знаю, що всі ви майбутні оскароносні актори і хотіли б зараз бути перед завісою, а не позаду неї (за іронією долі один із моїх однокурсників таки отримав «Оскар»). Але саме тут починається магія, — виголосив він. — Ось де ви забрудните свої руки. Театр — це не лише оплески. Театр — це тяжка праця. Тут потрібно працювати, коли хочеш чогось досягти. До речі, щодо праці: вашим першим завданням буде вичистити сховище і винести все сміття в бак на вулиці. — Студенти знову невдоволено загули.

Насправді це завдання мене не дуже стурбувало, але кілька дівчат таки засмутилися. Щоб справити враження, вони прийшли гарно вдягнуті, із бездоганним макіяжем, вишуканими зачісками та свіжим манікюром. Вони не планували бруднитися, аби показати свою майстерність. Отже, хлопці хизувалися тим, що виносили важкі предмети, а дівчатам лишилися менші речі, які було зручніше пересувати.

Шлях до сміттебака був через кілька коридорів і пожежний вихід, тому ми вирішили створити щось на кшталт пожежного ланцюга. Одна людина брала шматок декорації, тягла її коридором і передавала іншій, яка своєю чергою проходила коридором і передавала предмет наступній людині. Таким чином, по ланцюжку сміття діставалося останньої людини, яка чекала біля сміттебака, щоб викинути його. Цією людиною був я.

Я працював уже близько двадцяти хвилин і достатньо добре вправлявся. Білявка, яку я бачив в аудито-

рії, пронесла двофутовий¹ шматок деревини, який я галантно жбурнув у сміттебак однією рукою. Руденька принесла маленький шматок полотна, який я ефектно перекинув через плече. Тоді з'явилася Кетрін. Але тоді я не знав, як її звати.

Кетрін була подружкою тієї милої брюнетки, яка сиділа позаду в аудиторії. Під час лекції вона уважно слухала викладача і поставила кілька кмітливих питань. Вона була вдягнена у звичайну фланелеву сорочку і сині джинси. Її макіяж не був яскравим, і вона спокійно відреагувала, коли нам наказали викинути сміття.

Кетрін несла задник розміром два на шість футів. Задник — це така дерев'яна рамка, на яку кріпиться полотно. Після фарбування його можна використовувати як декорацію стіни в садку або яскравого неба. Хоча задник не був надто важким, нести його було таки незручно. Мене вразив той факт, що вона взагалі зголосилася нести щось важче за три фунти².

— Дякую, крихітко, — сказав я, нахилиючись, щоб узяти задник. Думав, що словом «крихітка» я її вражу.

— Усе нормально, — відповіла вона, — я тримаю.

— Гей, — усміхнувся я усмішкою Бреда Пітта. — Я ж тут. Я тобі допоможу.

Кетрін похитала головою, а тоді сказала:

— Нахилися.

— Що?

Кетрін повільно повторила.

— На-хи-лись.

Я стояв біля залізного сміттебака, який заввишки був добрих 6–7 футів від землі, і не розумів, що вона збирається зробити.

— Слухай-но, — почав я, — чому б тобі просто не дати мені...

Без зайвих слів Кетрін відхилилася назад, схопила задник двома руками і жбурнула його вперед. Я вчасно

¹ 1 фут = 30 см.

² 1 фунт = 450 г.

нахилився і побачив, як він пролетів просто над моєю головою і потрапив у сміттебак. Коли деревина вдарилася об днище, воно видало різкий металевий звук. Я вчасно повернувся і побачив усмішку на обличчі Кетрін. Вона кивнула мені, обтрусилася руками і пішла геть. Пам'ятаю, як я стояв, згорблений, ледве не ушкоджений летючою декорацією, і думав: «Сильна дівчина».

У ту мить я дізнався все про свою майбутню дружину. Я дізнався про її силу (фізичну й моральну), про її вперте почуття незалежності та про дивне почуття гумору. Через два роки ми почали зустрічатися, а ще за три — одружилися. Того дня, біля сміттебака, я зустрів дівчину своєї мрії. Щоб зрозуміти це, мені лише довелося зачекати, доки вгамується тремтіння в колінах.

АРТУР САНЧЕЗ

«Мої профільні предмети в цьому семестрі – це англійська, математика і справжнє кохання... А твої?»

4

Один чарівний вечір

Щастя часто прослизає крізь двері,
які ви забули зачинити.

Джон Беррімор

Після розлучення я кілька років зустрічалася з напрочуд милим чоловіком, який усупереч цьому не міг узяти зобов'язання на себе бути зі мною і мати спільне майбутнє. Ми розходилися й сходилися безліч разів і зрештою наважилися поставити крапку в наших стосунках раз і назавжди. Це було нестерпно, але на той час найправильнішим, що ми могли зробити одне для одного.

Після розриву наших стосунків я відхрестилася від чоловіків. Я була матір'ю-одиначкою двох маленьких дітей і балансувала між повною зайнятістю на роботі й материнством. Це мені здебільшого вдавалося добре. Сильного бажання, щоб у моєму житті хтось опинився, у мене не було, хоча іноді я хотіла мати друга та коханця. Але з огляду на обставини простіше було не заводити його.

Весна 2001 року. Я вже шість років у складі ради директорів Американської кардіологічної асоціації. У межах своїх обов'язків я добровільно організую щорічний благодійний бал. Шукати спонсорів і лоти для аукціону чомусь видавалося мені гламурнішим, ніж інші заходи обслуговування. І Господь мені свідок, гламуру в моєму житті матері-одиначки якраз і бракувало.

Оскільки це був мій останній строк в асоціації, я зі шкури пнулася, аби цей захід був найособливішим. Бал проходив у новому готелі в Діснейленді в Каліфорнії. Ми запросили грати на святкуванні Девіда Бенуа¹, а аукціони приваблювали всіх наших гостей. Здається, моя лебедина пісня була виконана, але ввечері перед заходом я не могла перетравити думку, що знову відвідаю ще один бал без пари.

Я закінчила останнє завдання зі свого списку, обійняла свою керівницю і побажала комітету успіху. Керівниця, усвідомивши, що я не збираюся відвідувати бал, налякано подивилася на мене. Ще більше я здивувалася, коли ця витончена дама (їй було десь шістдесят із гаком) повідомила мені, що я поставлю її в незручне становище, якщо не прийду на бал. Я ніколи її такою не бачила, і невідомо, що сталося б, якби я почала сперечатися з нею. Я скривилася й вийшла з приміщення. Я гарячково почала набирати телефон няньки, сподіваючись, що хтось у такий пізній час зможе посидіти з дітьми. Отримавши згоду няньки, я попрямувала до торговельного центру. Там я перерила всю стійку з сукнями, сумніваючись, що знайду щось для себе, і купила темно-синю сукню, коли охоронець уже почав зачиняти двері.

На четверту годину суботи я була вичавлена. Я намагалася тримати себе в руках, щохвилини дивлячись на годинник, бо нянька запізнювалася. За півгодини вона нарешті з'явилася, і я помчала на бал. Я залишила машину паркувальникові, забігла в готель і намагалася віднайти в натовпі керівницю. Я знайшла її у *VIP*-залі разом із кількома своїми колегами.

Після швидких обіймів я повідомила їй, що не залишуся на вечерю, але вона, здається, не звернула на це уваги. Керівниця передала мені келих шампанського й запитала мою думку стосовно столів для аукціону. Ми кілька хвилин розмовляли про роботу, а потім вона

¹ Американський джазовий піаніст.

спитала, чи знайома я з Томом Бресліном. «Старий, огрядний, лисий кардіолог» — ось що спало мені на думку, бо подібні чоловіки часто відвідують такі заходи. Я відповіла, що не знайома, і тоді керівниця додала, що він удівець — його дружина померла від раку. Образ Тома в моїй голові постарішав ще на кілька років, і я подумала, чому це вона питає про нього? Вона, напевно, побачила цей вираз на моєму обличчі, бо запропонувала знайти її чоловіка Роджера. Я святкувала минуле Різдво разом із ними, тому тішилася, що він теж був тут.

Керівниця підійшла до компанії Роджера, а я відвернулася, щоб передати офіціантові свій келих. Коли я повернулася, то побачила навпроти одного з найпривабливіших чоловіків, яких я колись бачила. Я швидко відвела погляд і міцно обійняла Роджера. Він м'яко розвернув мене до всіх і запитав: «Ти знайома з Томом Бресліном?» «Старий, огрядний, лисий кардіолог» у моїй голові враз зник.

На мить я подумала, що можу знепритомніти. Не знаю, чи це затісна сукня, чи шампанське вдарило в голову, чи справді я могла зомліти, але, коли Том простягнув руку, аби потиснути мою, мені довелося нагадувати собі, як дихати.

Тоді ми розговорилися: про кар'єру, про життя, про кохання. Я поділилася з ним історією свого розлучення, а він розповів про те, як через рак утратив своє найбільше кохання після двадцяти одного року спільного подружнього життя. Я намагалася бути чуйною і співчутливо сказала:

— Я так рада, що ви прожили стільки багато чудових років, сповнених глибокого кохання.

І, на мій подив, він відповів:

— Так... але я хочу відчутти подібне ще раз!

І тоді ми вдвох усвідомили, що зала для нас збезлюдніла, а ми були у власній бульбашці, яку створили своїми історіями, захопившись розмовою. Пролунав сигнал до вечері, і ми почали шукати наші місця. Ми швидко оки-

Сказавши «прощавай»

Я можу взути кришталеві
черевички,
але мій герой носить армійські
чоботи.

Джерело невідоме

Я трималася за ручку дверцят автівки, спостерігаючи, як він іде геть. Моя споріднена душа, мій коханий, мій найкращий друг і батько моєї дитини, яка спить у дитячому крісельці всередині машини.

Він сказав мені, що не хоче заходити до терміналу, тому ми попрощалися на парковці біля машини.

— Я зателефоную тобі ввечері із Сан-Франциско, — єдине, що він сказав перед тим, як піти. Я відчайдушно намагалася вигадати щось, аби затримати його ще на кілька хвилин, але прагматик у мені знав, що я не повинна бігти за ним, щоб обійняти і ще раз поцілувати. Схлипуючи, я стояла й дивилася, як він віддаляється. Він ні разу не обернувся й не подивився на мене. Я заплющила очі і витерла сльози. Коли я знову їх розплющила — його вже не було.

Він сказав, щоб я їхала додому, але я не могла зрушити з місця. Якщо раптом рейс скасують, я не знатиму цього.

Понад годину я сиділа в машині, думаючи про те, що він тут, у терміналі, за кілька сотень футів. Я знала,

що ми вже попрощалися і нам більше не було що сказати одне одному. Ми вже розсталися, якщо побачимо одне одного знов — болітиме ще сильніше. Свою увагу я зосередила на літаку, що стояв на злітній смузі, чекаючи на відліт. Я вирішила пильно дивитися на нього. Доки він так стоятиме, у нас є крихітний шанс змінити наші долі. Щоб затримати його, має статися диво. Щойно літак почав рухатися, я зрозуміла, що ми вже більше ніколи не будемо разом.

Ми познайомилися дев'ять років тому на курорті, де обоє влітку працювали. Ми відразу ж заприятелювали. Одного вечора він запросив мене на вечірку. Відтоді нам повсякчас хотілося бути разом. У нас було багато спільного, і ми чудово розважалися. Через якийсь час ніжних і дбайливих залицянь ми зрозуміли, що кохаємо одне одного. Упродовж наступних років ми одружилися, закінчили університети, переїхали на інший кінець країни й стали шкільними вчителями. Потім чорною задушливою хмарою прийшла війна. За кілька тижнів він мав з'явитися на службу. Нам довелося продати наш будинок і протягом наступних двох років ми переїжджали п'ять разів. Потім з'ясувалося, що його на рік відправляють у зону бойових дій. Я розуміла, що він може не повернутися, загинувши в бою.

За день до його від'їзду ми зупинилися повечеряти в будинку його батьків. Потім він дещо напружено попрощався з ними. Тієї ночі ми не могли заснути. Ми не випускали одне одного з обіймів і довго розмовляли. Кожен із нас виглядав засмученим.

Уранці ми взялися за звичну роботу, яка мала новий сенс для нас. Він виносив сміття і перевіряв, чи достатньо в машині бензину, показував мені, як розпалювати піч і вмикати водонагрівач. Наближалася зима, і він турбувався, щоб у будинку було тепло. Потім розповів, як дбати про машину. Я не хотіла нічого цього знати, я хотіла, щоб він лишився з нами. Моє серце щеміло, а мозок не хотів працювати. Час, упродовж якого ми ще могли бути разом, стрімко спливав.

Усе скінчилося, коли літак піднявся в небо. Я дивилася, як він зникає в хмарах, і почувалася спустошеною. Що я робитиму? Я не уявляла життя без нього. У ту мить мені було дуже боляче. Але в мене була дитина, про яку треба було піклуватися. Отож я не повинна була втрачати надії на його повернення. Я мала вірити, інакше розпач поглине мене. Мала бути оптимістичною, що він повернеться до нас.

Минуло багато місяців, і я стояла в аеропорту й дивилася, як приземляється літак. Поруч зі мною була моя дитина, яка навчилася перевертатися, сидіти і ходити — події у дитячому розвитку, які її батько пропустив. Ми стояли в одному з терміналів. Чомусь виражати свою радість прилюдно здавалося правильним, коли раніше наш сум був занадто особистим, або нею ділитися. Пасажери спускалися з літака і йшли злітною смугою. Нарешті з'явився він. Він таки повернувся. Тепер ми знову могли бути разом, бути звичайними людьми, які живуть звичайним життям. Я побігла йому назустріч. Мені дуже хотілося обійняти його і більше нікуди не відпускати.

СЮЗАННА УОРИНГ

ДЯКУЄМО!

Ми щиро дякуємо всім нашим співавторам. Ми знаємо, що ви вклали душу й серце в ті розповіді, якими поділилися і з нами, і, що найважливіше, одне з одним. Ми цінуємо вашу готовність долучитися до написання ще однієї книжки із серії «Курячий бульйон» для душ читачів.

На жаль, ми можемо опублікувати лише невеликий відсоток розповідей, які були подані, але ми прочитали кожнісіньку історію, і навіть ті, які не з'являться у цій книзі, вплинули на нас і на остаточний рукопис.

Висловлюємо подяку асистентці видавця Детт Короні за те, що вона прочитала тисячі історій і допомогла відібрати 101 для цієї книжки. Вона сформувала початковий рукопис, і ця книжка така ж її, як і наша. Щире спасибі нашому редакторові і веб-дизайнеру Барбарі Ло-Монако, а також редакторові Крістіані Глевін за їхню кваліфіковану допомогу в підготуванні остаточного варіанту тексту.

Ми особливо вдячні нашому креативному директорові й керівникові цього проекту Браяну Тейлору з «Pneuma Books» за його чудові поради щодо оформлення цієї книжки, а також нашим генеральному директорові Біллу Руанові й президентові компанії Бобу Джейкобсу, без чіх творчих настанов вона б не з'явилася.

ПОКРАЩУЙТЕ СВОЄ ЖИТТЯ ЩОДНЯ

Упродовж п'ятнадцяти років люди діляться з нами своїми реальними історіями. І сьогодні серія «Курячий бульйон для душі» вже вийшла за межі книжкової крамниці. За допомогою книг, фільмів, *DVD*-дисків, онлайн-ресурсів та інших партнерських кампаній ми даємо людям надію, пробуджуємо в них натхнення і віру у власні сили. Письменники і читачі «Курячого бульйону для душі» належать до унікальної всесвітньої спілки, яка ділиться з іншими своїми порадами та знаннями.

Історії з «Курячого бульйону для душі» перекладені більше ніж сорока мовами. Книги з цієї серії продають у понад ста країнах. Щодня люди читають ці історії у книжках, журналах, газетах чи в Інтернеті. За допомогою цих оповідей ми ділимося своїм життєвим досвідом, допомагаючи людям бути щасливими, пропонуючи їм надію, затишок і натхнення. Ці історії, мандруючи від людини до людини, покращують життя в усьому світі.

Популярне видання

КЕНФІАД Джек, ГАНСЕН Марк Віктор, НЬЮМАРК Емі
Курячий бульйон для душі.
101 історія про кохання

Керівник проекту *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *Н. О. Міщенко*
Редактор *С. О. Вербич*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. М. Шелест*

Підписано до друку 17.08.2018.
Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Bookman Old Style». Ум. друк. арк. 20,16.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ПрАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Кенфілд Дж.

К98 Курячий бульйон для душі. 101 історія про кохання / Джек Кенфілд, Марк Віктор Гансен, Емі Ньюмарк ; пер. з англ. Ю. Підгорної. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 384 с.

ISBN 978-617-12-4976-9

ISBN 978-1-935096-43-6 (англ.)

УДК 821.111(73)